

လုပ်ဆောင်သူ

သင်ပြတိုင်း

ကိုကိုကယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

ပုံနှိပ် : သို့သော်မူပိုင်ခွင့်

အခန်း (၁)

ကိုကိုကို သူမ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သုံးကြိမ်လောက်သာ တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ။

ပထမအကြိမ်က သူမ ငါးနှစ်အရွယ်။

မိဘတွေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ကိုကို ခန့်ထယ် မိဘတွေလက်ထဲ အပ်သောနေ့။

သိပ်မမှတ်မိခဲ့။

“ဒါက သမီးကိုကို ခန့်ထယ် တဲ့ ၊ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကိုလို့ ခေါ်ကြည့်စမ်း မှုန့်သာ”

“ကိုကို”

ကိုကိုက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် သူမအား ဆတ်ခနဲကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ ။

သူမ အားငယ်စွာ ကျန်ခဲ့၏။

“ကိုကိုက အဆောင်မှာ နေတာလေ။ ရန်ကုန်မှာ အနေများ တယ်”

သူမအား ကိုကိုမိဘတွေက ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ။

ကျွေးမွေး ယူယခဲ့၏။

ဘာမှ လိုလေသေး မရှိခဲ့။

“ကိုကိုက အဖိုးအဖွားတွေဆီမှာ နဲ့ အဆောင်မှာ အနေများ တယ် မှုံ နို့သာ”

သူမ သိခဲ့ရသည် ။

ကိုကိုဟာ တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားဟု ထိုအချိန်ကပင် သူမ သိရှိ နားလည်ထား ခဲ့ရ၏။

ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံတာက ကိုကိုမိဘတွေ ကွယ်လွန်ရသောနေ့ က ဖြစ်သည် ။

သူမနှင့် ကိုကိုသည် ကံတူအကျိုးပေးတွေပါပဲ။

မိဘတွေ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရသည် ။

ကိုကို နိုင်ငံခြား ထွက်သွား၏။

သူမအား ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရတဲ့ အထိ ကိုကိုပင် ဆက်လက်ကျွေးမွေး ထောက်ပံ့ခဲ့သည် ။

လိုလေသေးမရှိစေရ။

ပညာတတ်တစ်ယောက် အဖြစ် သူမဘဝတွင် ရပ်တည်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည် ။

ယခု...

ကိုကို နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာတော့မည် တဲ့ ။

“မှုံနို့သာ”

“ရှင်”

“မင်း အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား။ မောင်ခန့်ထယ်ကို သွားကြိုရတော့မယ်”

သူမအား စောင့်ရှောက်ခဲ့သော အိမ်တော်စိုးကြီး ဒေါ်နှင်းသက်က ပြောသည် ။

“ကိုကိုက တည်ကြည်တယ်။ အရှက်သိက္ခာတွေလည်း ကြီးမားလွန်းတယ်။ အခု နေမကောင်း ဘူးတဲ့ ။ နှလုံးရောဂါ စနေပြီ တဲ့ ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အခုလို ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

ကိုကို ဖွံ့နံ့သာနဲ့ အတူတွဲပြီး မနေချင်ဘူး တဲ့ ။

မိန်းကလေးတွေနဲ့ အကင်းရှင်းဆုံး နေသင့်တယ် တဲ့ ။

ဖွံ့ တွေ့ဆုံရမှာ ပင် ဝန်လေးနေမိသလိုကြီး ဖြစ်နေရသည် ။

သူ နိုင်ငံခြားမှာ နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူမထံ ဖုန်းနှင့်ပင် အဆက်အသွယ်လုပ်ခြင်း မရှိပေ။

ပြောစရာ ရှိတာတွေကို ဒေါ်နှင်းသက်ကိုသာ ပြောခဲ့သည် ။

အထူးသဖြင့် ချစ်သူရည်းစား မထားဘဲ ပညာကိုသာ ကြိုးစားရန်ဖြစ်သည် ။ ကိုကိုစကား တွေကို သူမ မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပြီး ပညာရေးသာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့...

မကြာသေးခင် ကာလမှာ သူမတွင် ချစ်သူ ရှိသွားခဲ့တော့သည် ။

မောင်...

သူမ အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝမှာ ပင် နှစ်သက် မြတ်နိုးစွာ ချစ်

ခွင့်ပန်ခဲ့သော သူမနှင့် အတန်းတူ ဒေါက်တာမြတ်နိုးပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ကိုကို ဘာပြောမလဲ...။ ဒေါ်နှင်းသက်ကတော့...

“သမီး အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ပြီပဲ။ မောင်ခန့်ထယ်က နားလည်မှု ပေးမှာ ပါ”

သူမ စိတ်မအေးနိုင်။ ကိုကိုအား သူမ တွေ့ဆုံဖူးခဲ့တဲ့ အချိန်လေးမှာ ပင် တင်းမာ ခက်ထန် လွန်း၍ ကြောက်စရာပင် ကောင်းနေသည်။ ။

လေးစားသော၊ ကြောက်ရွံ့သော၊ အားကိုးရသော စိတ်ဆန္ဒတွေက ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမ ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားမှုတွေ ဖြစ်နေရသည်။ ။

“မို့”

“ရှင်”

“ကိုကိုက သွက်လက် ဖျတ်လတ်မှ သဘောကျတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညည်းလေး တုန်လှုပ်နေတယ် မဟုတ်လား မှုလေး”

“ကိုကိုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ မှု့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသလိုပဲ။ အဆင်မပြေမှာ ကြောက်နေတယ် ဒေါ်သက်။ ကိုကိုက ကျွန်မကို သဘောကျပါ့မလား”

“မောင်ခန့်ထယ်က စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝပါတယ်။ လူပျိုကြီးဆိုတော့ နည်းနည်း အရှက် သိက္ခာတွေကို စောင့်ထိန်းတာပေါ့ကွယ်”

“အဆင်ပြေပါစေ”

“မှုလေးက ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာ”

“ကိုကိုမျက်လုံးတွေထဲမှာ အချိုးပြေပါစေ လို့ ပဲ ကျွန်မ ဆုတောင်း
နေတယ် သိလား”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဒေါ်နှင်းသက်က ရယ်မောနေပေမဲ့ သူမကတော့ ပြုံးပင် မပြုံးနိုင်ဘဲ
သွေးတွေ အေးခဲ့တော့ မတတ် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ တောင့်တင်း
လေးလံနေမိသည်။ ။

ဒုက္ခပါပဲ။ သူမ အမြဲတမ်း သွက်လက်သူ၊ ဖျတ်လတ်သူ။

ဉာဏ်ရည်ကအစ ထက်မြက်နေခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ကိုကို... သူမ သွေးတွေကို အေးစေခဲ့တဲ့ သူ။

ဘုရားရေ... သူမ ကြောက်နေမိသည်။ ။

အဆင်ပြေပါ့မလား ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် စိတ်တွေထဲမှာ မတည်ငြိ
မ်နိုင်တော့။

မောင်ကလည်း ကိုကိုကို ကြိုဖို့ လိုက်ခဲ့မည်ဟု ပြောနေသဖြင့် သူမ
အလန့်တကြား တားမြစ်ခဲ့ ရသေးသည်။ ။

“မောင်က ဘာသိလို့ လဲ။ ကျွန်မကို ချစ်သူ ရည်းစား မထားရဘူးတဲ့
။ တင်းကြပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေ ထုတ်ထားတာလေ”

“အခု မှုံ့က ဒေါက်တာတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ။ ပညာမစုံခင်သာ ဒီ
စည်းကမ်းချက် ထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

သူမဘဝ ဖြစ်စဉ်တွေကိုလည်း မောင် သိထား၏။ ကိုကိုကလည်း ရိုး
သားတည်ကြည်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူမအား
ပတ်သက် ဆက်ဆံခြင်းပင် မရှိတဲ့ အကြောင်း၊ အခု နေမကောင်း၍ မိ

သားစုထံ ကိုကို ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့မိသည်။ ။

“မောင် စိတ်မချဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... မောင်ကတော့ မှုံ့ကိုကိုနဲ့ တွေ့သင့်တယ်လို့ ထင်နေမိတယ်ကွာ”

“တွေ့ရပါ့မယ်ရှင်။ လောလောဆယ်တော့ အခြေအနေက ဘာမှန်း မသိသေးလို့ ပါ မောင်ရယ်... နော်”

သူမ မောင့်အား နှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးထားခဲ့ရသည်။ ။

“မောင်တို့ လည်း ပညာစုံပြီး ငွေကြေးအရလည်း ဘာမှ ပူပင်စရာ မရှိဘူး။ ကိုကိုကို ပြောပြီး လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“မဖြစ်သေးပါဘူး မောင်ရယ်။ ကိုကိုကျန်းမာရေးက မကောင်းဘူး။ အခြေအနေတော့ စောင့် ကြည့်ပါဦး”

သူမ ပညာစုံတာနှင့် ကိုကိုအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးမပြုရသေးဘဲနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုတဲ့ ဆန္ဒတွေ မရှိ။ မလုပ်ချင်ပေ။

သူမ တတ်မြောက်သော ပညာတွေနှင့် ကိုကိုကို အကျိုးပြုချင်သည်။ ။ သူမဘဝကို တင့်တယ် စေအောင် ကိုကိုက ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်။ ။ ကျေးဇူး မကန်းလို။

“မှုံ”

“ရှင်”

“ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်”

“သွားစို့”

“ကျွန်မ ကားမမောင်းနိုင်ဘူး ဒေါသက်။ ဒရိုင်ဘာ ကိုမြ ခေါ်ခဲ့ဦးနော်”

“အေးလေ... မှုံလေး စိတ်လှုပ်ရှားနေမှာ ပဲ။ မောင်ခန့်ထယ်ကို သိပ်ပြီး ကြောက်မနေပါနဲ့ ဦး”

“နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားတယ်”

“ကဲ... ဒေါသက် ခြံထဲက စောင့်နေမယ်။ မှုံလေး ဆင်းလာခဲ့နော်”

“ဟုတ်”

ဒေါသက် ဆင်းသွားသည် ။

သူမ မှန်ထဲမှာ အချောသတ် အသေအချာ ကြည့်မိ၏။ မဆိုးပါဘူး။ မြန်မာဆန်စွာ ပြင်ထား မိသည် ။ ဒေါသက်ကတော့ ချောလိုက်တာ၊ ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာ တဲ့ ။

ကိုကိုရော...။ အဓိက ကိုကိုပဲ။

ကိုကို လက်မခံတဲ့ အလုပ်တွေ သူမ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားမိ၏။ သူမ ကျေးဇူးရှင် ကိုကိုရယ်ပါ။

ခြံထဲ ဆင်းလာခဲ့သည် ။ ကိုကိုနှင့် တွေ့ဆုံရန် နာရီစက္ကန့်တွေ နီးကပ်လာသည် နှင့်အမျှ သူမ စိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားလာရသည် ။

“သွားစို့ မှုံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မှုံလေး တကယ်ပဲ အေးချမ်းပြီး ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာကွယ်”

“မူကတော့ စိတ်ညစ်တယ်။ အင်အားတွေတောင် ချည့်နဲ့ ချင် လာပြီ”

“မောင်ခန့်ထယ်က ကျန်းမာရေး လိုက်စားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ များ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ရတာလဲ မှူ”

“ကိုကိုက တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ် ခံစားရတာတွေ များ လို့ပဲ ဖြစ်မယ် ဒေါသက်။ တစ်ယောက်တည်း နေတတ်တဲ့ လူတွေက ဒီလိုပဲ စိတ်ဝေဒနာတွေ ခံစားရတတ်သလို နှလုံးကိုလည်း ထိခိုက်နိုင်တာပဲ”

“တော်သေးတာပေါ့။ မှူက ဆရာဝန် ဖြစ်နေလို့ ”

“ကိုကိုကို ပြုစုမယ်၊ ကျေးဇူးဆပ်မယ်။ ကိုကို စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်”

“မွေးရကျိုးနပ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲကွယ်”

ဒေါသက် စကားမျိုးတွေ ကိုကိုနှုတ်ခမ်းတွေဆီမှ ထွက်ပေါ်လာတာမျိုး သူမ ကြားချင်နေ မိသည် ။

“မောင်မြရေ... မောင်းတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

ကိုကိုက သူမအား ပညာတွေ စုံလင်အောင် သင်ပေးခဲ့သည် ။ ကားကိုလည်း ကိုယ်တိုင် မောင်းပြီး တက်စေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် တတ်အပ်သော အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း တတ်မြောက်စေရန် သင်ကြား ပေးခဲ့သည် ။ လိုလေသေး မရှိ။

ကိုကိုအပေါ် သူမ ကျေးဇူးတွေ တင်၍ မဆုံးတော့ပေ။

“မောင်ခန့်ထယ်က နေထိုင် မကောင်းလာဘူး ဆိုတော့ မောင်မြတ်နိုးကိစ္စ ရုတ်တရက်ကြီး မပြောလိုက်နဲ့ ဦးနော် မှူလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်သက်ကို မှာ ထားတာက သူ့သဘောတူညီမှု မရဘဲ မှုံနှံသာနဲ့ လက်ထပ်မယ့် ချစ်သူ တစ်ယောက် ရွေးချယ်ထားတာမျိုး လုံးဝ မဖြစ် စေရဘူး တဲ့ ”

“ဒုက္ခပဲ”

သူမက ကိုကိုမသိဘဲ ချစ်သူ ရွေးချယ်ထားမိသည် ။

မောင်က ဇွတ်။ အထက်တန်းကျောင်းသူ ဘဝကတည်းက အတူတူ နေထိုင်လာခဲ့ကြသူတွေ။ ဇွဲရှိသည် ။ စက္ကန့်မလပ် ချစ်ရေးဆိုနေတတ်၏ ။ သူမ အလုပ်ကိစ္စတွေ၊ သူမအား နှောင့်ယှက်နေသူတွေ အားလုံးကို မောင်ပဲ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည် ။

ကြာလာတော့ မောင့်အပေါ် သူမ သံယောဇဉ် တွယ်ငြိလာရတော့သည် ။ အဖြေပေးခဲ့သည် ။

“ဒေါ်သက်”

“ဟင်”

“မောင်နဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြတာကို ကိုကို လက်မခံရင်တော့ အခက် ပဲနော်”

သူမ စိတ်မအေးနိုင်။ ကိုကို သဘောထားတွေ တင်းမာသွားမှာ ကို ကျွန်မ အကြောက်ဆုံးပင်။

“မှီလေး”

“ရှင်”

“တကယ်လို့ မောင်ခန့်ထယ် လက်မခံဘူး ဆိုရင်လည်း သမီးဘက်

က သိပ်ပြီး အတိုက်အခံ မလုပ်စေချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်ခန့်ထယ် လက်ခံသဘောကျတဲ့ အထိ သမီးလေး စောင့်နေသင့်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ရင်တော့ လေးနေမိသည်။ ။

ကိုကိုစကားတွေကို သူမ နားမထောင်မိတာ သူမဘက်က အပြစ်တွေ ကျူးလွန်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်နေ၏။

“မောင်ခန့်ထယ်ကတော့ စိတ်သဘောထား ဖြူစင်တဲ့ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ပါ မှုန့်သာ”

“မှု ရင်လေးလိုက်တာ”

မပျော်နိုင်။ ကိုကို... ကျွန်မ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ။ ပညာတွေ စုံအောင် သင်ပေးခဲ့တာ သူမ ချစ်သူအတွက် ဖြစ်နေပြီလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုဆန္ဒပဲ။ မောင့်ကိုတော့ ကိုကိုက သဘောကျမှာပါ။

ပညာတတ်၊ ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ၊ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။

ကားလေးက လေယာဉ်ကွင်းသို့ ရောက်လာရသည်။ ။

အခန်း (၂)

မှုံနံ့သာ... မင်း ဒီအရွယ်အထိတောင် ဖြစ်နေပြီလား။

သူနဲ့ တွေ့စဉ်က အထက်တန်းကျောင်းသူ ဘဝ။ မတွေ့တာ ကြာပြီ။
ထိုစဉ်ကလည်း သူမသည် သူနှင့် သေသေချာချာ မတွေ့ဆုံခဲ့။

သူ့ကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ သူ စေ့စေ့ပင် မကြည့်ခဲ့ပေ။ မိဘတွေ မကွယ်လွန်ခင် အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် သူ့ကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီး တောင်းဆိုမှုတစ်ခု ပြုခဲ့သည် ။

မှုံနံ့သာ ပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်တဲ့ အခါ လက်ထပ်ရန် ဖြစ်၏။ ပထမ သူ ငြင်းဆန် ခဲ့သည် ။ လက်မခံ။

“ဖေဖေကို ကတိပေးပါ။ သေလူဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒတွေကိုတောင် မင်း မလိုက် လျောနိုင်ဘူးလား။”

ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်စဉ် မေမေက ပွဲချင်းပြီး။ ဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး ဖေဖေက ဆေးရုံမှာ ဆယ်ရက်လောက် နေပြီးမှ ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ။

“မှုံလေး ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရတဲ့ အခါ သား လက်ထပ်ပါ”

ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း သူ လက်ခံခဲ့ရတော့သည် ။ ကတိပေးမည်၏။ သူက တည်ကြည်သူ၊ ဣန္ဒြေ သိက္ခာ ကြီးမားသူ။

မိန်းကလေးတွေနှင့် ကင်းရှင်းစွာ နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်နေသည် ။

မှုံနံသာက ငယ်သေး၏။ အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝ။

သူ ပြန်သွားခဲ့သည် ။ အလုပ်တွေကို ကြိုးစားလုပ်ပြီး မှုံနံသာကို ထောက်ပံ့ထားခဲ့၏။ သူ့မိဘတွေ ရှိစဉ်ကထက်ပင် မှုံနံသာဘဝကို ပို၍ ပြည့်စုံစေခဲ့သည် ။

အခု မှုံနံသာ ဒေါက်တာဘွဲ့ ရပြီ။ ဆရာဝန် ဖြစ်ပြီ။

လုပ်ငန်းခွင်ပင် ဝင်နေပြီဖြစ်၍ သူ ပြန်ရောက်လာခဲ့မိသည် ။

နောက်တစ်ခုက သူ့မှာ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတဲ့ ဝေဒနာ စွဲကပ်လာ ခဲ့သည် ။ နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးကုရ၏။ အမိမြေကို သတိရလာမိသည် ။ အ ထူးသဖြင့် မှုံနံသာ ကိစ္စပဲ။ မိဘတွေဆီမှာ ကတိပေး ထားသော ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည် ။

သူ ဒေါ်နှင်းသက်အား ကြိုတင်၍ အမှာ စကား ပြောထားပြီးသား ဖြစ်သည် ။ မှုံနံသာမှာ ချစ်သူ ရည်းစား မရှိစေရန် ဖြစ်၏။ အရင်ကတော့ သူ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကိစ္စ သိပ်အရေးတကြီး မဟုတ်ခဲ့။

မိဘတွေကို ပေးထားတဲ့ ကတိကို လုပ်ဆောင်ရန်သာ ဖြစ်သည် ။ အ ရှက်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်း တတ်သော သူ့အတွက် လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စအ တွက် လေးလံနေခဲ့သည် ။ ပြောရမှာ စိတ်မလုံ။

တစ်နေ့ သူမအား လက်ထပ် ယူဖို့ အတွက် ပြုစုယူယထားသည် ဟု အထင်မခံနိုင်။ မိဘတွေရဲ့ ကတိဆန္ဒအတွက်ပါပဲ။

မှုံနံသာမှာ ချစ်သူရည်းစား မရှိဘူးဟု လည်း သူ ယုံကြည်နေမိသည်

။

“မှုံလေးဟာ အမြဲတမ်း လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်တဲ့ မိန်းမကောင်းလေး တစ်ယောက်ပါပဲ”

ဒေါ်နှင်းသက်ထံ ဖုန်းဆက်တိုင်း ထိုစကားကိုပင် အားရကျေနပ်စွာ ကြားခဲ့ရသည်။ ။

မင်း... မှုံ့နံ့သာ... မြင်မြင်ချင်းပဲ ကိုကို ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ကိုကို နှလုံးသားတွေကို လှုပ်ရှားစေခဲ့သူ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တည်ကြည်ခန့်ညားစွာ နေလာခဲ့သော ခန့်ထယ်ပါ။ မိန့်ကလေးတွေနှင့် အကင်းရှင်းဆုံး နေထိုင်လာခဲ့မိတာကိုပင် ဂုဏ်ယူခဲ့မိသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

ဒေါက်တာ မှုံ့နံ့သာရဲ့ မျက်နှာ ဖူးရွရွလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့ အချိန်ပိုင်းလေး အတွင်းမှာ ပင် ကိုကို လွန်စွာ မြတ်နိုးတွယ်တာ သွားရသည် ဟု သတ်မှတ်ထားမိခဲ့၏။

“မောင်ခန့်ထယ်”

“ဗျာ”

“မှုံ့နံ့သာလေ... အခုတော့ ဒေါက်တာ မှုံ့နံ့သာပေါ့။ မင်း မှတ်မိရဲ့လား မောင်ခန့်ထယ်”

သူ ခေါင်းခါမိသည်။ ။ မမှတ်မိဘူး... တကယ်ပဲ။

မင်း အရမ်းလှနေတယ်။ စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ဟုတ်တယ် မှုံ့နံ့သာ...။

ကိုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ မင်းကို လက်ထပ်မယ်။ စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားလို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုတဲ့ အသိ ဝင်လာသည်။ ။

ရင်ညွန့်ဆီမှ နည်းနည်း စူးအောင့်ချင်လာ၏။ သူ့နှလုံးသားတွေ လှုပ်ရှားလွန်း၍ ကယောင် ကတမ်းနှင့် သူ့ရင်ဘတ်တွေကို ဖိထားလိုက်ရသ

ည် ။

“ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မောင်ခန့်ထယ်... ဘာဖြစ်တာလဲ။ အောင့်လို့ လား”

သူ ခေါင်းခါပြမိသည် ။ နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ရှားဖို့ ပင် အတော်လေး
အားယူနေရ၏။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“အနားယူလိုက်နော်... ဒေါသက် ကိုကိုကို စကားတွေ သိပ်မပြောပါ
နဲ့ တော့”

“အေးကွယ်... မောင်ခန့်ထယ် အနားယူလိုက်ဦး”

လေယဉ်ကွင်းမှ ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းစေသည် ။ မှုံနံ့သာက
သူ့ကို ဆေးပြားလေးတစ်ခု ငုံထားရန် ပေး၏။

“ကိုကို ငုံထားနော်”

“ကိုကို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မှုံနံ့သာ”

ထိုစကားလေးကိုပင် အတော်လေး အားယူ၍ ပြောလိုက်မိသည် ။
လက်ကာ ပြလိုက်၏။

ကိုကိုက နှလုံးရောဂါ ဝေဒနာရှင်ကြီး အဖြစ် မှုံနံ့သာစိတ်ထဲမှာ မှတ်
ယူ မထားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်နေမိသည် ။ ကျန်းမာ
သန်စွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်နေ၏။

“မောင်ရင့်ရောဂါက နုပါတယ်။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မိန်းကလေးကို

တော့ အလွန်အမင်း မချစ်မိစေနဲ့ ”

သူ့ကို ဆေးကုသသော သမားတော်ကြီးက အသေအချာ မှာ ကြားလိုက်သော စကားတွေသာ ဖြစ်သည်။ ။

မှုံနံ့သာ... ကိုကိုတော့ ခက်ပြီ။ မင်းကို အလွန်အမင်း မချစ်မိဖို့ ကိုကို နှလုံးသားတွေအပေါ် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပါ့မလား ဆိုတာ မသိတော့ဘူး။

မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်။ အချစ်ဆိုတာကို စောစောက ကိုကို မသိတာတော့ အမှန်ပဲ။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်အပေါ် ဒီလောက်အထိ အစွဲအလမ်းကြီးစွာ ချစ်သွားမိမယ်လို့ လည်း မထင်မှတ်မိဘူး။ မှုံနံ့သာရယ်... မင်းကို ကိုကို ချစ်မိသွားပြီ။

လက်ထပ်ဖို့ အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပိုပြီး ခိုင်မာသွားသလိုပဲ။

အိမ်ရောက်လာသည် ။ သူ့အိပ်ခန်းကို အခမ်းနားဆုံး ပြင်ဆင်ထားကြ၏။ ဒီတိုက်ကြီးအား မကြာခင်ကမှ အသစ် ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ခဲ့သည် ။ နိုင်ငံခြားမှ နေ၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ပုံစံထုတ်ပြီး ဆောက်စေခဲ့၏။ ညွှန်ကြားခဲ့သည် ။ လှပ ခုံညားသော တိုက်ကြီးပင်။

အထူးသဖြင့် သူ့အိပ်ခန်းပဲ။ မကြာခင် မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီး အဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်ရတော့မည် ဖြစ်သည် ။

“မှုံနံ့သာကိုယ်တိုင် ဒီအခန်းကို ပြင်ဆင်ထားတာလေ မောင်ခန့်ထယ်”

“စိတ်ကူးကောင်းတယ် ဒေါ်သက်”

ကိုကိုက ပြောသည် ။ သူမ ဝမ်းသာသွားမိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုရဲ့

ကျေနပ်မှုကိုတော့ ရယူ ပိုင်ဆိုင်ချင်နေမိသည်။ ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကျွန်မ သွေးပေါင်ချိန်ကြည့်ချင်တယ်”

“ကိုကို နေကောင်းပါတယ် မှုံ့နံ့သာ။ လူမမာကြီး တစ်ယောက်အထိ မဖြစ်သေးပါဘူး ကလေးရဲ့ ”

မှုံ့နံ့သာက သူ့အား လူနာကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်မှာ ကိုသူ အစိုးရိမ်ဆုံး ဖြစ်နေ မိသည်။ ။

“ဒါဆို ကိုကို အနားယူတော့”

“အင်း”

သူ ပြောလိုက်သည်။ ။ အနားယူဖို့ တော့ သင့်နေ၏။ မှုံ့နံ့သာကိုလည်း သူ့အနားမှ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားစေချင်မိသည်။ ။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ ဖြစ်၏။ မှုံ့နံ့သာနှင့် ဒေါ်သက် အပြင်ကို ထွက်သွားကြ တော့သည်။ ။

သူ့အား စိတ်မချသော မျက်ဝန်းလေးများ ဖြင့် မှုံ့နံ့သာက ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ မျက်လုံးတွေကို မှီတိထားမိသည်။ ။ လူမမာအဖြစ် မနေလိုသော သူသည် အိပ်ရာထဲမှာ ဖြစ်၏။

မိသားစုနှင့်ပင် ထိုင်၍ စကားမပြောနိုင်သော အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။ ။ မဖြစ်သေးဘူး... ကိုယ် ထမှ ပဲ။

“ရှပ်...”

“ရှပ်... ရှပ်”

ခြေသံလေး... မှုံ့နံ့သာပဲ။ ဆရာဝန်ပီပီ သူ့အား လူမမာ တစ်ယောက်

ဟု ထင်မှတ်နေသည် ။ သူ ထလိုက်မိသည် ။ မှုံနံ့သာ ရောက်မလာခင်
သူ အပြင်ထွက်ရန် တံခါး ဖွင့်လိုက်၏။

“ဟင်... ကိုကို”

“အပြင်သွားကြရအောင်။ လသာဆောင်မှာ ထိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားခိုင်း
လိုက် မှု”

“ကိုကို”

“ပြော”

“ဟို...”

“ဘာ ဟိုလဲ”

“ကိုကို အနားယူပါ”

“ဟ... ကိုကို ခရီးမပန်းပါဘူး မှုံနံ့သာ။ ဘာဖြစ်လို့ အနားယူရမှာ လဲ
ကွ”

သူ ရယ်ကာမောကာ ပြောမိသည် ။ သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေက စိတ်
မချသလိုကြီး ဖြစ်နေ၏။

“ဆရာဝန်မလေးနော်... ကိုကိုကို လူနာမထင်နဲ့ ”

“အဟက်”

“သွားစို့”

ကိုကိုက သဘောကောင်းလွန်း နေသဖြင့် မှုံနံ့သာ ဝမ်းသာနေမိသ
ည် ။ မထင်ဘူး... ဒီလောက် အထိ သူမအပေါ် တရင်းတနှီး ဆက်ဆံလိ
မ့်မည် ဟု မထင်မိပေ။

ကိုကိုဘက်မှ ကြည်ဖြူစွာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံသည် ။ သူမ အား တက်မိ၏။ အထင်နှင့် အမြင် တခြားစီပဲ။ သူမ ထင်နေတာ မျက်နှာထား တင်းတင်းကြီးနှင့် မတူမတန်သလို ဆက်ဆံမည် ဟု ပင်။

မှုံနံ့သာမှာ အပြစ်ရှိသည် ။ စိတ်တွေ မလုံ။ ကိုကိုဆုံးဖြတ်ချက် မရဘဲ မောင်နှင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့မိသည် ။ ဖွင့်မပြောရဲ။ ဝေဒနာတွေ ရင်မှာ ပိုက်ပြီး ပြန်ရောက်လာသူ ဖြစ်နေသည် ။

မပြောရက်... ကိုကိုစိတ်တွေကို လုံးဝ အနှောင့်အယှက် မပေးလို။ ပျော်ရွှင် နေစေချင်မိသည် ။ ကိုကို ဟန်ဆောင်နေကြောင်း ဆရာဝန်တစ်ယောက် အနေနှင့် သူမ သိနေ၏။

လူမမာတစ်ယောက် အဖြစ် မှုံနံ့သာတို့ ရှေ့မှာ နေပြလိုခြင်း မရှိပေ။ သူမနှင့် ကိုကို လသာ ဆောင်ရွှေ့ ရောက်လာသည် ။

ဒေါ်နှင်းသက်က စားစရာ သောက်စရာတွေ လာချပေး၏။

“လိုအပ်တာရှိရင် ပြောနော် မောင်ခန့်ထယ်။ မင်းကို ကြည်ရတာ ပျော်နေသလိုပဲ”

မောင်ခန့်ထယ်ရဲ့ နူးညံ့ပျော်ရွှင်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကြောင့် ဒေါ်နှင်းသက်ပင် စိတ်ချမ်းသာမှု အပြည့်အဝ ရနေသည် ။

တော်ပါသေးရဲ့ ။

“ကဲ... မောင်နှမ နှစ်ယောက် စကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေကြဦးနော်”

သူ မှုံနံ့သာရှေ့မှာ ထိုင်နေရတာပင် စိတ်တွေ တည်ငြိမ်မှု ရှိစေရန် အတော်လေး ထိန်းချုပ်နေ ရသည် ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“အအေး သောက်လေ”

“အင်း”

“ကျွန်မ တစ်ခုတော့ ပြောထားချင်တယ်။ ကျွန်မက ကိုကို ညီမလေးပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြေဆို ဆက်ဆံပါနော်”

ကောင်မလေး... မင်းမျက်ဝန်းတွေက ကိုကိုကို လူနာတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်နေတာ မဟုတ်လား။

“ကောင်မလေး”

“ရှင်”

“ကိုကို လူနာ မဟုတ်ဘူး နော်”

“ကျွန်မက ဆရာဝန်နော်။ ကိုကိုကို လူနာလို့ ပဲ မသတ်မှတ်တာတောင် ဆေးစစ်ဆေးမှု တွေတော့ လုပ်ရမှာ ပဲ”

“ဟာ... ကိုကို လက်မခံဘူး။ အဲဒီအချက်က ကိုကို သက်ထက်ဆုံးပဲ ကလေးရယ်”

ကြင်နာစွာ ဆိုမိသည် ။ ကလေး... တဲ့ ။ ကိုကိုနှလုံးသားတွေကို ပိုင်စိုးနိုင်တဲ့ မှုံ့နံ့သာပါပဲ။ ညချမ်းက အေးစက်နေသည် ။

အခန်း (၃)

“မို့”

“ဟင်”

“မင်းကိုကို ရောက်ပြီလား”

“အင်း”

“အေးစက်စက်ကြီးကွာ”

သူမထံ မောင်က ဖုန်းဆက်သည်။ ကိုကို အိပ်နေ၏။

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ထားသော သူမလက်တွေ တုန်ယင်နေသဖြင့် မောင့်လေသံက မကျေနပ်သယောင် ဖြစ်နေသည်။

သူမကလည်း သူမပါပဲ။ ကိုကိုစိတ်တွေ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ ကိုအကြောက်ဆုံး ဖြစ်နေ သည်။

“မို့”

“ရှင်”

“မောင်တို့ တွေ့ကြရအောင်ကွာ”

“ကိုကို အခုမှ ရောက်လာတာပဲ မောင်။ နေမကောင်းဘူး”

“မောင် လာတွေ့မယ်”

“ကိုကို မသိဘဲ ကျွန်မမှာ ချစ်သူ ထားပိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ မောင် သိတာပဲ။ တဖြည်းဖြည်း တော့ မောင့်အကြောင်းကို ကျွန်မ ဖွင့်ပြောမှာ ပါ”

“မို့အခက်အခဲတွေကို မောင် နားလည်ပါတယ်လေ။ မှုံ စိတ်တွေ သက်သာသလို နေပါ။ မောင်တော့ စိတ်တွေ ပူနေတယ်”

“မောင်”

“ပြော”

“တစ်ပတ်လောက် အထိပါပဲ။ ကိုကို နေသားကျသွားတဲ့ အထိပေါ့”

“ဟုတ်ပြီလေ။ မောင် စောင့်ပါ့မယ်။ အဓိက မှုံ အဆင်ပြေဖို့ ပါပဲ”

မြတ်နိုးကတော့ ချစ်သူကို စိတ်မချ။ ဒါပေမဲ့ သူ လူကြီးလူကောင်း ဆန်ချင်နေသည် ။ ချစ်သူ့ဆန္ဒတွေကို ဦးစားပေးနေမိသည် ။

မှုံ စိတ်ချမ်းသာပါစေ။ ကိုကို ဦးခန့်ထယ် တဲ့ ။ ဘယ်လို လူမျိုးလဲ။ မှုံ ကို ချစ်သူထားခွင့် မရှိစေရ တဲ့ ။ ဘာသဘောလဲ...။

မြတ်နိုး စိတ်မချပေမဲ့ ချစ်သူကို စိတ်အကျဉ်းအကျပ်ထဲ မပို့စေချင်။ သူ့ကြောင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

“ကိုကိုနဲ့ မောင် တွေ့ချင်တယ်။ မောင့်ဆရာ သမားတော်ကြီး ဦးခင် အောင်နဲ့ ပြမလား”

“အခုလည်း ဆရာကြီးနဲ့ ပဲ ပြနေတာပဲ မောင်။ ဒီညနေတောင် ဆရာကြီးနဲ့ ပြဖို့ ရှိတယ်”

“အိုကေ... မောင် လာခဲ့မယ် မှုံ”

“အို... မလာနဲ့ လေ။ ကိုကိုကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် မလုပ်ချင်ဘူး”

“မောင်က ဆရာတပည့်ပဲ။ ကူနေကျ”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သူက လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်။

“ကိုကိုကို မောင် တွေ့ချင်တယ်၊ ဆုံဖူးချင်တယ်။ ဒီတောင်းဆိုမှုက တရားမျှတာပါတယ် ဟဲ့ရော”

မောင့်ဘက်က တွေးကြည့်တော့လည်း ဟုတ်နေတာပဲ။

သူမ အကြောက်လွန်နေတာပါ။ ကိုကို နားလည်မှာ ပါ။

မောင့်ကို ဥပေက္ခာပြုထားတာ အဓိပ္ပါယ်မဲ့လွန်းလှသည် ဟု ထင်မိသည် ။

“ကျွန်မ စိတ်လောကြီးနေတယ် မောင်။ ကိုကိုက ဝေဒနာရှင် တစ်ယောက်လို သတ်မှတ် တာမျိုး လက်မခံဘူး”

“မောင် သဘောပေါက်ပါတယ် ဟဲ့”

“ကိုကိုက လူကောင်းဟန် ဆောင်နေတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲ စေချင်ဘူး ထင်တာပဲ မောင်”

သူ ကိုခန့်ထယ်ရဲ့ ဓါတ်ပုံတွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဟု တွက်ချက်ထားပြီးသား ဖြစ်သည် ။ ဟဲ့က အကြောက်လွန်နေတာပါ။

“ကိုကိုဘဝမှာ ကျွန်မဟာ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ် မထင်မှတ်စေချင်တာပါ မောင်”

“မင်းစိတ်ဓါတ်ကို မောင် သိပြီးသားပါ ဟဲ့။ မောင် အတတ်နိုင်ဆုံး

မင်းဘက်ကနေ ကူညီ စောင့်ရှောက်မှာ ပါ”

“မောင်”

“ပြော”

“ညနေကျရင် အရမ်းကြီးတော့ အမူအရာ မပျက်စေနဲ့ နော်”

“စိတ်ချ”

“ဒါပဲနော် မောင်”

“အိုကေ”

ဖုန်းချလိုက်သည်။

“ဟဲ့”

“ဟင်... ဒေါသက်”

“မောင်မြတ်နိုးနဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး မိတ်ဆက် မပေးလိုက်နဲ့ နော်။ ဟဲ့ ရော ဒေါသက်ရော မကောင်း ဖြစ်သွားမယ်”

“ဟဲ့ သိပါတယ် ဒေါသက်။ စိတ်ချပါ။ ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါဘူး”

“သာဓုကွယ်... လိမ္မာလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ဒေါ်နှင်းသက် ကိုယ်တိုင် မောင်ခန့်ထယ်အား ဟုံနံ့သာတွင် ချစ်သူရည်းစား မရှိသေးကြောင်း ပြောပြထားခဲ့သည်။

“သမီးချစ်သူကို မောင်ခန့်ထယ်က ရွေးချယ်ပေးမှာ ပါ”

“မောင့်ကိုတော့ ကိုကို ကျေနပ် လက်ခံမှာ ပါနော်”

မောင်က အဘက်ဘက်ကနေ လိုလေသေး မရှိအောင် ပြည့်စုံနေ

သော ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေသည်။ ။

ကိုကို လက်ခံမှာ ပါ။ ကျေနပ်မှာ ပါ။

“ကိုကို ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေတယ်လေ ဟဲ့”

“ဟင်”

ကိုကိုက လူမမာ တစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံလိုခြင်း မရှိပေ။

ကျန်းမာရေးအတွက် လေ့ကျင့်ခန်းများ လုပ်နေသည်။ ။ ရယ်ချင်လာ
၏။ သူမ နှုတ်ခမ်းသား လေးတွေက ပြုံးယောင်လေး သန်းလာသည်။ ။

မောင်က တစ်မျိုး...။ ကိုကိုနှင့် ဆုံချင်နေသည်။ ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

“ကျန်းမာရေးလေ”

“ကျွန်မလည်း ကူမယ်”

ကိုကိုက ပန်းပင်တွေကို ပျိုးနေ၍ သူမ ဝင်ကုရန် ပြင်လိုက်သည်။ ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ညနေ ဆေးခန်းပြရမယ်နော်”

“ကိုကို နေကောင်းပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာဝန်တော့ ပြသင့်တာပေါ့”

ခန့်ထယ်ကတော့ မှုံနံ့သာအမြင်မှာ ကျန်းမာရေး မကောင်းသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် မမြင် မတွေ့စေလိုပေ။

မှုံနံ့သာ... ကိုကိုစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတယ်။ မင်းအပေါ် မရိုးသားတော့ဘူး။ ချစ်မိနေပြီ။

လူကြီးတွေက လက်ထပ်ဖို့ ပြောခဲ့စဉ်က သာမန်ပင် စိတ်မဝင်စားခဲ့။

“မင်း မှုံလေးကို လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်ပါ”

မှာ ခဲ့သည် ။ မလွဲသာ မရှောင်သာတော့သဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့မိ၏။

မှုံနံ့သာနှင့် လက်ထပ်ရန် ဖြစ်သည် ။ အခြေအနေက ပို၍ ပင် ခိုင်မာသွားရတော့၏။ မင်းကို ချစ်မိသွားပြီ မှုံ။ ကိုကိုက မိန်းကလေးတွေနဲ့ သိပ်ပြီး မပတ်သက်ချင်ဘူး။

တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကိုကို ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

သူမက မျက်ဝန်းလေးကို ပင့်ချီကာ မေးနေသည် ။ နှလုံးသားတွေက လှုပ်ရှားချင်လာရသည် ။ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာ၏။

ရင်ညွန့်ထဲမှ အောင့်ချင်လာသည် ။ မှုံနံ့သာလေးကို သူ မြတ်နိုးတွယ်တာခဲ့ရပြီ ဆိုတာ သေချာနေ၏။ ဖွင့်ပြောရမှာ ခက်နေသည် ။

သူညီမလေး...

“အား...”

“ဟင်... ကိုကို... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် ပေါက်ကွဲ လွင့်စင်သွားရသည်။ ။

သူ ကြောင်သွားသည်။ ။ မကြီးမငယ်နှင့် ရူးသွပ်စွာ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်မိခြင်းပင်။

“ကိုကိုရင်ညွန့်က အောင့် အောင့်နေတတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ကိုကို စိတ်လှုပ်ရှား မခံနိုင်တာပါ မှု”

“ကိုကိုမှာ ဘာတွေများ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေ ရှိနေလို့ လဲဟင်”

“ရှိတယ် မှု”

“မှုနဲ့ ဆိုင်လား”

“မှု”

“ရှင်”

“မှု့မှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေ ရှိလား”

သူမ အထိတ်တလန့် ကြည့်မိသည်။ ။ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အပူလှိုင်းတစ်ခု ဖြတ်သန်းသွားသလို ပူရှိန်းရှိန်းကြီး ဖြစ်သွားရ၏။

ချစ်သူရှိလား တဲ့ ။ ဘုရားရေ... ဘယ်လို ဖြေရမလဲ။

“မှု”

“ဟင်”

မှု့အမူအရာက သိသိသာသာ ပြောင်းသွား၍ သူ စိတ်ထင့်သွားမိသ

ည် ။ သူ့မေးခွန်းကြောင့် ကောင်မလေး ရှက်သွားတာလား ဟု ပင် ထင်မိသွား၏။ သက်သက်သာသာ တွေးတာ။

“ဖြေလေ”

“ကျွန်မ...”

“မင်းမှာ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ချစ်သူ ရှိနေပြီလား မှုနဲ့သာ”

ကိုကိုလေသံတွေက မသိမသာ တင်းမာ ခက်ထန်သွားသည် ။

“မှို”

“ရှင်...”

“ဖြေလေ”

“ဟင့်အင်း... မရှိပါဘူး ကိုကို။ ဘာတွေ မေးနေတာလဲ။ မရှိပါဘူး”

“တကယ်လား”

“ဟုတ်”

သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည် ။ မှုနဲ့သာသည် ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ဒေါက်တာ မှုနဲ့သာပဲ။ သူ့ကိုတော့ လိမ်ညာ ပြောဆိုလိမ့်မည် ဟု မထင်မှတ်မိပေ။ ယုံကြည်မိ နေသည် ။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်မှုတွေ လျော့ပါးသွားစေရန် သက်ပြင်းမောကြီးကို မသိမသာ မှုတ်ထုတ် ပစ်လိုက်မိ၏။

“ကိုကို... ညနေ ဆေးခန်း သွားပြရမယ်နော်”

“ကောင်မလေးက ကိုကိုကို လူနာ ထင်နေလို့ လားကွာ”

“ဟင့်အင်း... မထင်ပါဘူး ကိုကိုရာ။ ကျွန်မက ကိုကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ အရမ်း စိတ်ပူနေ လို့ ပါ”

ပျော်စရာပဲ...

မှုံနံ့သာ ကိုယ်တိုင် သူ့အပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးမားစွာ တွယ်ငြိနေသည် ။

သူ စိတ်အေးသွား၏။ ကောင်းမလေးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ကတော့ မိဘတွေ ဆန္ဒကို မပြောပြချင်။ နှစ်ဦးလုံးရဲ့ နှလုံးသား ခံစားချက်တွေနှင့်ပဲ ဆုံးဖြတ်စေချင်သည် ။

အချစ် လိုအပ်တယ်။ သူ အတင်းအကျပ် မသိမ်းပိုက်လို။ လူကြီးလူကောင်း ပီသစွာဖြင့် မှုံနံ့သာအား လက်ထပ်လိုသည် ။

မင်းနှလုံးသားတွေ ထဲကနေ ကိုကိုအပေါ် စွဲလမ်း မြတ်နိုးနေစေချင်တယ်။

“ကိုကို အလုပ်တွေ ရပ်တော့နော်။ ထ... ရေချိုးမယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ပီတိတွေ ဖြာဝေသွားရသည် ။ အေးမြတဲ့ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု ဖြတ်သန်း စီးဆင်းသွားရသလိုပင်။

သူ ထလိုက်သည် ။

“ကျွန်မ စောင့်နေမယ်နော်”

“မှုံနံ့သာ ဆန္ဒကြောင့်သာ ကိုကို ဆေးခန်း သွားပြရမှာ ။ စိတ်မပူပါနဲ့ ။ ကိုကို ဘာမှ မဖြစ်ပါ ဘူးကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုကို နေထိုင် ပြုမူရမယ်”

“ဟေ့ ကောင်မလေးရ... ဆရာဝန်ဆိုပြီး ကိုကိုကို လူနာလိုတော့ မသတ်မှတ်ထားနဲ့ နော်”

“အဟဲ”

သူမ မီးဖိုခန်းဘက်သို့ မသိမသာ ဝင်လာခဲ့မိသည် ။

“ဒေါ်သက်”

“ဟင်”

သူမ လက်လေးတွေ အေးစက်ထုံကျင် နေသဖြင့် ဒေါ်သက်ပင် မျက်လုံးပြူးသွားရသည် ။

“မှိုလေး... မောင်ခန့်ထယ်နဲ့ ဘာဖြစ်လာလဲ။ လက်တွေ အေးစက်နေတာပဲ”

“ဒေါ်သက်”

“ပြော”

“ကိုကိုက ကျွန်မမှာ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ချစ်သူ ရှိလားတဲ့”

“မှို ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ငြင်းလိုက်တာပေါ့”

“တော်ပါသေးရဲ့ ”

“ကိုကိုမှာ ရောဂါရှိတယ်။ တစ်ချက် တစ်ချက် အောင့်နေပုံပဲ။ ကိုကိုဟန်ဆောင်နေတာ ရုတ်တရက် မပြောချင်လို့ ”

“အေးကွယ်... ဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောပြရမှာ ပဲ။ အလောတကြီး

မပြောဖို့ ဘဲ လိုအပ်တာ”

“မောင်က ဒီညနေ ဆေးခန်းက စောင့်နေမှာ ။ ကိုကိုကို တွေ့ချင်လို့ တဲ့ ”

“ဟင်”

“ဟို... လက်ထောက်ဆရာဝန် တစ်ယောက်အနေနဲ့ တွေ့ဆုံမှာ ပါ”

“အမှုအရာတွေ မပျက်အောင်တော့ ဆင်ခြင်နော် မှူ”

“အင်းပါ”

“မောင်ခန့်ထယ်ကတော့ လူကြီးလူကောင်းပါကွယ်။ ပညာလည်း တတ်တယ်။ ငွေကြေးအရ လည်း ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး။ သမီး ရှေ့ရေးအတွက် စိတ်ပူနေတာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ”

“ကျွန်မဘဝမှာ ကိုကိုဟာ ကျွန်မကိုကိုပါ။ သွေးသား မတော်စပ်ပေမဲ့ အစ်ကိုအရင်း တစ်ယောက်လိုပဲ သတ်မှတ်ထားမိတယ် ဒေါသက်ရယ်”

“မောင်မြတ်နိုးကို မောင်ခန့်ထယ်က သဘောကျ လက်ခံမှာ ပါကွယ် ။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံ နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ”

“အင်းနော်... အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ပါစေ လို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းနေရတာပဲ ဒေါသက်ရယ်”

မှုံနံ့သာ အတွေးတွေတော့ လှုပ်ရှားနေမိသည် ။

အဆင်ပြေပါစေ...။ မောင်နဲ့ ကိုကို တွေ့ဆုံသင့်သည် ဟု ကျွန်မ ထင်မိနေသည် ။ စိတ်သဘော ထား ပြည့်ဝကြတဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံမှုတွေက ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာတွေပဲ ဖြစ်လာနိုင် သည် ဟု သူမ တွေးမိနေခဲ့၏။

ကိုကိုကို ဆေးခန်း ပြုမည်ဖြစ်၍ သူမ ပြင်ဆင်နေမိသည်။ ။

*